

Câteva considerații despre „CHARTA TRANSMISSIONIS”

Conștient că prin această expunere nu voi izbuti decât să întredeschid o posibilă nouă fereastră spre tărâmul lumii templierilor, vă propun să poposim câteva minute în preajma atât de controversatului document cunoscut sub numele de „CHARTA TRANSMISSIONIS”.

Foarte pe scurt reamintesc faptele așa cum sunt cunoscute de majoritatea membrilor Ordinului.

Înainte supliciului din 1313, Jacques de Molay, întemnițat încă, a hotărât ca în pofida prigoanei declanșate de tandemul rege – papalitate, Ordinul să-și continue existența în secret.

Pentru aceasta el a încredințat întreaga sa autoritate lui Johannes Marcus Larmenius, desemnându-l succesor în înalta demnitate de Mare Maestru.

Peste ani, Larmenius însăși, ajuns la o vârstă înaintată, găsește soluția pentru a se confirma ideea de continuitate a ordinului, redactând această „CHARTA TRANSMISSIONIS” prin care îi transferă întreaga autoritate lui Theobaldus, prior al Alexandriei.

Scris pe două coloane și jumătate și ornamentat cu migală în stilul vremii, pe suport de pergament, documentul a fost văzut de nobilii cavaleri români care se aflau într-o vizită în Anglia.

Grație bunăvoinței și ajutorului concret oferit de Marele Prior, Cavalerul Mare Cruce

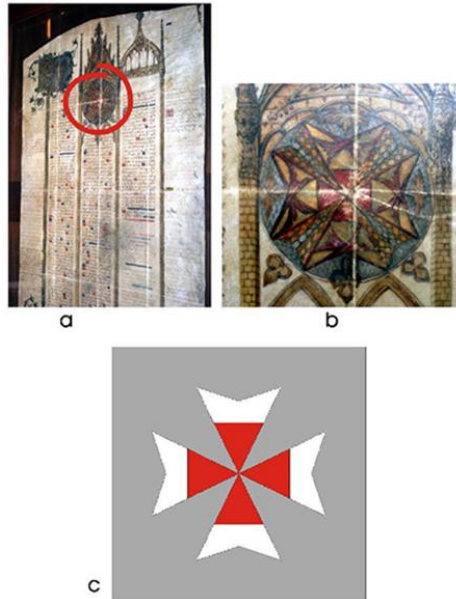

Dan Vasiliu, am această posibilitate de a vă expune câteva considerații despre acest document.

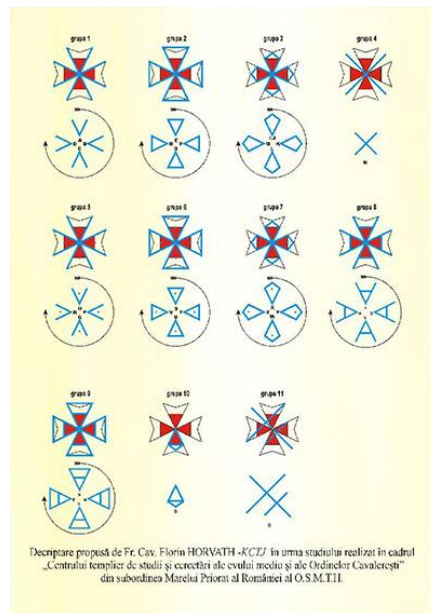
Convins că deja mulți dintre cei de față cunosc scrierea templieră, în care este redactat documentul, mărturisesc în fața voastră că mânat de curiozitate, am încercat să identific cheia de citire a textului, decriptând alfabetul folosit într-o manieră ușor diferită de cea propusă de către Ilustrul frate Reverend Fred J.W. Crowe.

Așa cum se poate vedea, documentul are dispusă în partea de sus – central îngemănarea realizată în stilul epocii, între crucea malteză și cea templieră.

Figura 1

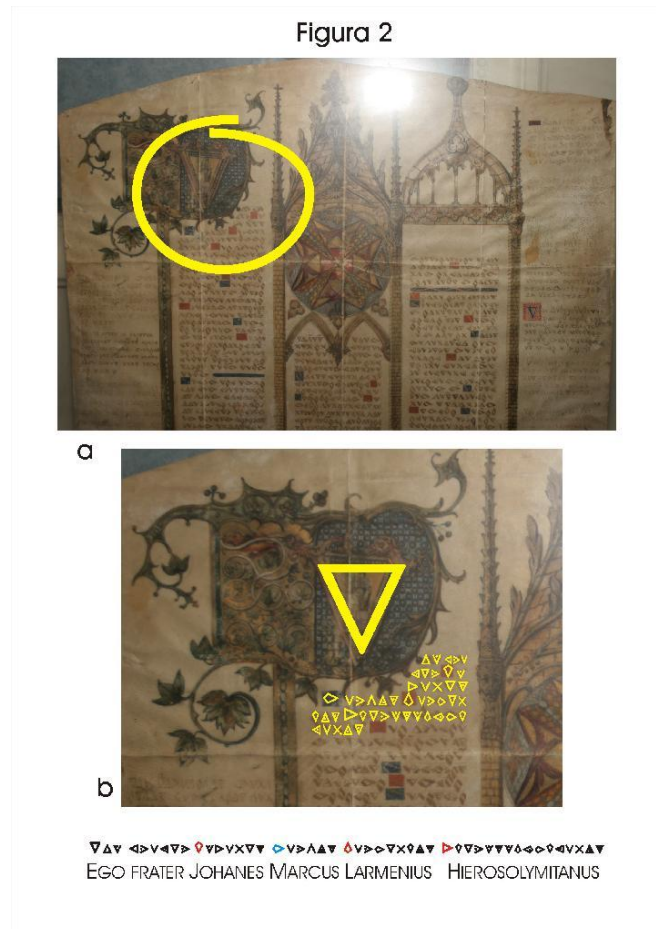
Desenul ei mărit corespunzător arată ca în ilustrarea alăturată (Fig. 1b) și a putut fi stilizată pe calculator spre a ne putea servi la decriptarea literelor și cifrelor din scrierea templieră (Fig. 1c). Urmărind în sensul mersului acelor de ceasornic și parcurgând etape de câte patru semne, în trepte, dinspre conturul crucii malteze și invers, rezultă suita de litere – semne și cifre-semne ordonată astfel: (grupele 1-7, 8-11)

Deciptare propusă de Fr. Cav. Florin HORVATH -RCCZ în urma studiului realizat în cadrul „Centrului templier de studii și cercetări ale evului mediu și ale Ordinelor Cavalecești” din subordinea Marelui Priorat al României al O.S.M.T.H.

Desigur, chiar dacă știam că textul a fost deja decriptat cu destulă vreme înainte, aceeași omenescă pornire m-a îndemnat să încerc a translitera din semn templier în text latin, trei pasaje distincte pe care le-am ales astfel:

- primul vizează chiar începutul documentului (Fig. 2a) și care mărit corespunzător arată astfel: (Fig. 2b). Urmărind semnele, iată că ne permitem ca împreună să deducem textul de sub imagine „... Ego frater Johannes Marcus Lamerius Hierosolomitanus”

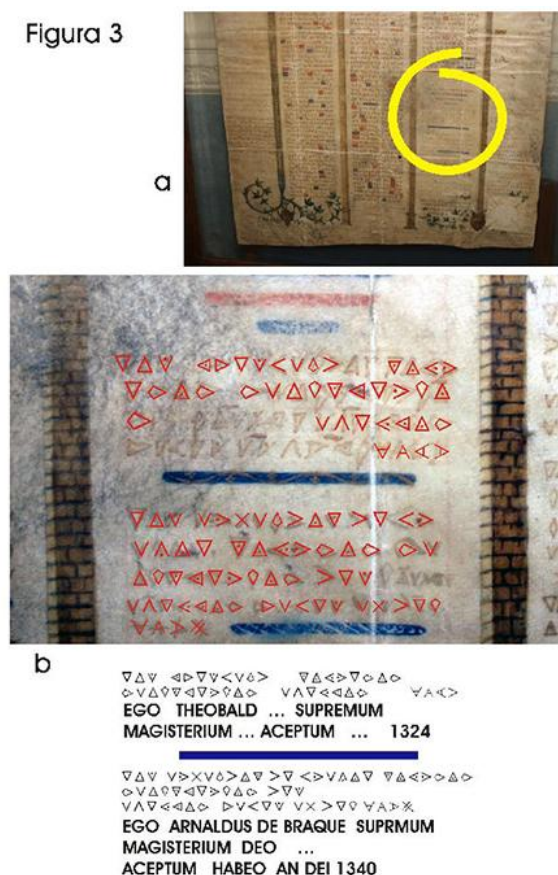

Dacă pentru prima încercare n-am întâlnit mari greutăți, iată că pentru celelalte două texte m-am izbit de greutatea dictată de vechimea documentului și pe de altă parte de disfuncțiile rezultate din calitatea fotografiei, singura pe care o aveam la îndemână.

Ca urmare, în cele două texte alese ca fiind primele după consemnarea lui Larmerius, am preferat să las loc gol, în locul semnelor ce n-au putut fi identificate cu precizie.

Grupajul rezultata astfel (Fig. 3) menționează cele două consemnări ale primilor doi Mari Maeștri care i-au succedat lui Larmenius, anume Theobaldus la 1324 și Arnaldus de Bracques la 1340.

Figura 3

Sunt convins că toți cei prezenți deduc însemnătatea acestui document, de vreme ce consemnează prin această procedură de semne templiere mărturia întregului șir de Mari Maeștri ai Ordinului, până la Bernard Raymond Fabre Cordoal de Albi, care a preluat înalta demnitate la 4 noiembrie 1804.

Reamintindu-vă că omenirea a gestionat dintotdeauna o continuă pendulare între credință și îndoială, vă reamintesc de fapt că nici acest document nu a scăpat de sub lupa neîncrederii unor tendențioși vânători de cusururi, gata a demola orice sub haina unui pragmatism contrafăcut.

În acest sens, obiecțiile critice aduse de Fidel în „History of Freemasonry” din 1866 și reluate în istoria lui Gould, vol. I pag 498, mă obligă a vă prezenta în sinteză suita de argumente pledând contra autenticității documentului și, lângă ea, în completare la analiza Reverendului Fred Crowe, modestele mele observații.

1. Fidel susține că „latina folosită în document nu este cea din sec. XIV”

Față de acest argument ne permitem să opunem concluzia lui Sir George Warner, custode al Secției de Manuscrise de la British Museum, un veritabil expert în materie, care

sună astfel: „Limba latină în care a fost redactat documentul este cu certitudine din secolul XIV”

2. În al doilea argument Fidel afirmă că „Statutele Templierilor sunt tratate cu superficialitate, fiindcă niciun Mare Maestru nu are dreptul să își desemneze un succesor”.

La acest argument opunem însăși textul documentului în care Larmenius se exprimă astfel: „Așadar, cu ajutorul lui Dumnezeu și cu consimțământul deplin al Adunării Supreme a Cavalerilor, am conferit și decretez prin prezentul înscris că-i transmit pe viață Eminentului Comandant și preaiubit Frate al meu Theobaldus din Alexandria, demnitatea de Maestru al Ordinului Templului....”

3. Susține Fidel că „era inutilă emiterea unui asemenea act în condițiile în care existau convente”

Ei bine, în chiar invocarea de mai sus, se certifică foarte clar faptul că desemnarea s-a dat în Adunarea Supremă a Cavalerilor și mai apoi se precizează cu scopul „să fie aceasta mărturia păstrării continuității demnității de Mare Maestru, a șirului neîntrerupt de succesori și de integritate a Statutelor”.

Prin urmare, tocmai pentru că exista riscul ca adunările Cavalerilor să nu se poată ține statutar, Charta precizează în continuare că „demnitatea de Mare Maestru să nu fie transferată decât cu consimțământul Adunării Generale a Templului, iar când acest lucru va avea loc, zic ca succesorul să fie ales prin votul cavalerilor...”

Așadar, tocmai pentru a preveni dispariția sau neglijarea redactării unor documente în condițiile vitrege de prigoană, Marele Maestru ales avea obligația a consemna evenimentul în acest document-mărturie.

4. Susține Fidel că „instalarea a patru vicari era inutilă”, întrucât nici în momente de maximă înflorire, Ordinul nu prevedea decât doi asistenți pentru Marele Maestru...”

Credem că situația de confuzie în care cu siguranță a lucrat Ordinul o vreme ca și risipirea cavalerilor într-un areal larg fără a fi la vedere, poate explica această nevoie ca tocmai pentru a ocroti identitatea cavalerilor, să se renunțe la cei doi asistenți laici și să se recurgă la desemnarea a patru vicari, care „să mențină proeminență și autoritate” în reșezarea activității.

5. La acest argument, Fidel invocă faptul că „anatema împotriva gradelor scoțiene a fost pronunțată abia la 1782, întrucât abia la Conventul de la Wiesbaden s-au exclus templierii din lojile masonice”

Răspundem doar trimitând din nou la textul lui Larmerius care sună foarte clar: „... pronunț și ordon ca Templierii scoțieni care au dezertat din Ordinul nostru să fie loviți de

anatemă” este limpede că nu face nicio referire la vreun grad scoțian, dintre cele apărute după 1700, ci la cavaleri în carne și oase.

6. În sfârșit, Fidel acuză faptul că maniera în care se scudec numele Marilor Maeștri este incorectă: „ în cazul anului de instalare a marelui maestru Everard de Bar, în loc de 1149 este consemnat anul 1152, iar la Philip de Naples în loc de 1116 este consemnat anul 1169.

Aproape că n-ar trebui luat în seamă acest argument de vreme ce este știut faptul că în CHARTA șirul Marilor Maeștri semnatari începe cu 1324, nemaipomenindu-se despre niciun alt Mare Maestru anterior.

Vă mărturisesc cu mare sinceritate că documentul necesită o mult mai atentă aplecare asupra sa, fapt pentru care într-o nouă reîntâlnire vă promit să analizăm și să aducem elemente și argumente în stare să întărească ideea că această CHARTA este autentică.

Și pentru a nu considera că promisiunea este numai de conveniență, promit că vom face împreună o parcurgere a simbolurilor regăsite în document și față de care analiza va fi mult mai incitantă.

București, 2006 A.D.

Cav. Comandor Florin HORVATH